

mu dává zákon právo, by v případě, že klient popře správnost a výši jeho pohledávky, složil »ke svému krytí« hotovost na soudě, ale ukládá mu za povinnost, by dokázal správnost a výši své pohledávky. Teprve na složené hotovosti přísluší advokátovi zákonné právo zástavní, ale jen to a nic více. Toto zástavní právo může proti vůli svého klienta, dlužníka, uskutečniti (realisovati) jen podle předpisů soudního — nyní exekučního — řádu, jak praví § 461 obč. zák. K tomu jest ovšem třeba, by byla správnost a výše jeho pohledávky stanovena exekučním titulem. To měl také na mysli předpis třetího odstavce § 19 adv. ř., ukládající advokátovi za povinnost, by prokázal správnost a výši své pohledávky. Ježto v souzeném případě dlužnice i po svém odsouzení odepřela souhlas k vydání deposita advokátovi, právem nižší soudy jeho žádosti nevyhověly.

Čís. 10985.

Delegací nelze přenést na jiný soud jen jednotlivý vyšetřovací úkon. Má-li býti proveden vyšetřovací úkon v obvodu jiného soudu, jest se na tento soud obrátiti s dožádáním o právní pomoc.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, R I 731/31.)

V řízení o zbavení svéprávnosti Františka Š-a, bydlícího v obvodu okresního soudu v Křivoklátě ustanovil vrchní soud v Praze k návrhu okresního soudu v Křivoklátě z důvodu vhodnosti k vyšetření duševního stavu Františka Š-a dvěma soudními znalci psychiatry na místo okresního soudu v Křivoklátě okresní soud civilní pro vnitřní Prahu v Praze.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení a zamítl návrh okresního soudu v Křivoklátě na delegaci.

Důvody:

Vrchní soud delegoval podle návrhu okresního soudu v Křivoklátě z důvodů vhodnosti podle § 31 j. n. okresní soud civilní pro vnitřní Prahu k vyšetření duševního stavu Františka Š-a dvěma soudními znalci psychiatry. Důvody, jimiž František Š. v dovolací stížnosti toto usnesení napadá, by ovšem k jeho změně nestačily, neboť otázka, zda jest důkaz znalci psychiatry nutný (§§ 33/1 a 18/3 řádu o zbavení svéprávnosti), dotýká se věci samé, nikoli delegace, a byla ostatně již také pravoplatně rozhodnuta; ani vhodnost provedení důkazu na místě, kde mají psychiatři své sídlo, nelze důvodně popírati, protože by se tím ušetřily nepoměrné náklady; doba žní, na niž se stěžovatel dovolává, již minula; návrh mohl podle § 31 j. n. učiniti i soud dosud příslušný a do věci může se zasvětit také jiný soud. Ale přes to nemůže napadené usnesení obstáti. Delegace záleží v tom, že soud vyšší stolice odnímá v určité věci příslušnost soudu dosud příslušnému a přikazuje projednání a rozhodnutí téže věci jinému

soudu téhož druhu. Celá věc se odnímá příslušnému soudu a přenáší na jiný soud »ku projednání a rozhodnutí«, jak praví § 31 j. n. Totéž jest zřejmé z doslovu § 12 (2) řádu o zbavení svéprávnosti. Nelze tedy delegaci přenést na jiný soud jen jednotlivý vyšetřovací úkon, jak to čini napadené usnesení. Tomu účelu slouží ústav právní pomoci (§§ 36—37 j. n.), jak se o to první soud již pokusil, dožádav okresní soud civilní pro vnitřní Prahu o vyšetření duševního stavu Františka Š-a dvěma pražskými psychiatry, ježto ve vlastním obvodu takové znalce nemá. Odmítl-li dožádaný soud výkon z důvodu, že není podle pobytu vyšetřovaného příslušný (§ 37 třetí odstavec j. n.), učinil tak neprávem, neboť vyšetřovací úkon má býti proveden v jeho obvodu. Cesta delegace není tu však podle zákona schůdná a bylo tedy rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 10986.

Přešla-li při fusi akciových společností na novou společnost veškerá práva a veškeré závazky zaniknuvší společnosti, přešlo na novou společnost i její nájemní právo.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Rv I 1107/31.)

V domě žalobců měla najaty místnosti banka K., jež napotom splynula (fusi) s bankou A. Obě banky byly akciovými společnostmi. Žalobci, majíce za to, že fusí banky K. s bankou A. zanikla nájemní smlouva s bankou K. a že jest tudíž třeba uzavřít novou nájemní smlouvu s bankou A. anebo že jest tato povinna vykliditi místnosti v domě žalobců, domáhali se na bance A. vyklizení místností. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl, *o d v o l a c í s o u d* uznal podle žaloby. *D ů v o d y*: Jest podstatnou otázkou, zda fusí banky K. s bankou A. přešla nájemní práva nájemnice, zaniknuvší akciové společnosti, na nově vzniknuvší akciovou společnost, čili nic. První soudce opírá se k odůvodnění svého přisvědčujícího stanoviska o §§ 7, 1116 obč. zák. Avšak odvolací soud nepřiklonil se k tomuto odůvodnění, nýbrž k odůvodnění nejvyššího soudu v jeho rozhodnutí ze dne 24. června 1930 R I 445/30 čís. 10.022 sb., třebas toto rozhodnutí a jeho důvody jsou vybudovány na jiném skutkovém podkladě. Fuse bank má ve své právní účinnosti kromě jiného v zápětí, že zaniknuvší banka odstupuje svá práva nově vznikající bance. Sporné jest jen, zda k těmto právům patří i práva nájemní. Odvolací soud jest toho názoru, že tato otázka musí býti zodpověděna záporně, neboť jednostranným jednáním nebo prohlášením dosavadního nájemníka nemůže býti pronajímateli vnucena smluvní strana, s níž vůbec smlouvu neuzavřel. Přenos práv nájemních jest odchýlně od ostatních všeobecných ustanovení věcného a obligačního práva v § 1098 obč. zák. zvlášť upraven tak, že nejen převod nájemních práv jest vázán na přivolení pronajímatele — ať již výslovně nebo mlčky dané — nýbrž i u podnájmu nájemník zůstává nájemníkem se všemi svými závazky a právy a podnájemník jest v právním poměru jen ke svému pronajímateli.